

Teerbemind windekind

Gedichten en teksten,
een impressie uit mijn levensboek

Anneke Menger

Colofon

© 2022 Anneke Menger

Omslagontwerp en opmaak: Bert Holtkamp
Coverfoto's: Marion Arts

ISBN 97 894 036 7856 6

Uitgeverij: Mijnbestseller.nl

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Voorwoord 9

De waterlelie en de modder 11
Arme slak 15
Adieu mijn vriend 17
Erbarmen 19
Fuga van Bach 21
Liefste mijn 23
Waarom? 25
Die zwoele zwarte nacht 27
Oorlog en vrede 28
Orgelklanken 31
Eendenpraatjes 33
Een pad 35
Mijn levenspad 39
Voor Opa en Oma 41
Voor jou 43
Zo'n jonge boom 45
De vier zusjes 47
De bel ging 49
Gewoon, omdat het mooi is 51
Gods altaar 57
Mijn rots 59
Samen is eenzamer dan alleen 61
Het is waar 63
Teerbemind windekind 65
Aan hen die onderwijzen. 67
IK kies 68
Ik ben U, die IK BEN 71
Sieraad van licht 73
Veilig 75
Zoals je wilt... 77
Volop leven 79
Mijn man, mijn innig geliefde. 81
Vlinder 85
Onze dieren, onze vrienden 87

De vrouw 89
Dichte doosjes 91
Wij zijn één 93
Stilte 95
Ik heb alleen maar mijn stem 97
Kom maar bij mij 99
Vanzelfsprekend? 101
De krekel en het raam 103

Mijn dank 108
Over de schrijfster 110

Als woorden niet kunnen uitdrukken
wat wil worden gezegd,
spreekt de liefde tot ons door muziek.

Voorwoord

Onderstaande teksten zijn ontstaan vanuit die momenten dat datgene, wat er in mij leefde, gedeeld wilde worden en ik niet wist hoe ik dat kon uiten. De eerste manier was om het op te schrijven. De tweede om het in mijn muziek uit te drukken. Het in levende lijve met iemand delen kon ik nog niet.

En nu, lieve lezer(es), kan en durf ik datgene wat ik geschreven heb, te delen. Ik wens je veel leesplezier en ik hoop dat mijn woorden je hart 'bevlinderen'.

Muziek is belangrijk voor mij. Dat is leesbaar in mijn schrijfsels.

En mijn teksten lezend merkte ik dat het woord God er toch tamelijk vaak in voor komt. Wat bij mij weer de vraag omhoog bracht die ik me al zo vaak gesteld heb: wat versta ik daaronder? Het is iets wat bepalend is in mijn leven en toch, wat is het voor mij?

In ieder geval niet meer de God waarmee ik groot gegroeid ben en, zoals zoveel mensen, heel lang bang voor ben geweest.

Voor mij is het nu liefde, licht, kracht, vreugde, scheppingskracht waar ik een deel van ben.

Eén ding is het sowieso voor mij: God is klank, uitgedrukt in muziek.

Anneke

De waterlelie en de modder

Er was eens..... een waterlelie. Slank en beweeglijk op haar lange stevige stengel, gedragen door het water waar haar schitterend mooie bloesem op rustte. Kortom een heerlijk schepsel.
En dat wist ze zelf ook. De mensen die haar zagen bewonderden haar schoonheid. De kikkers die op haar bladeren rustten kwaakten erover hoe heerlijk het was op haar bladeren te kunnen zitten. De dartele libellen speelden hun liefdesspel op haar grote bloem.
Kortom, ze had het idee dat ze echt iets heel bijzonders was. Ze genoot dan ook volop van het leven, de zon die haar warmde, de frisse lucht, alles wat haar hartje begeerde.

Tot... er steeds meer lelies groeiden en bloeiden om haar heen. De ene nog mooier dan de de andere.
O jee, ze was dus niets bijzonders, gewoon één van de velen. Dat was al de eerste stevige knauw in haar gevoel van eigenwaarde.

Nog erger werd het toen haar bladeren bruine randen begonnen te krijgen. En oh lieve hemel, ze verloor zelfs ook haar kleur. Haar prachtige bloem werd vaal, verdorde, verschrompelde, werd slap en onooglijk. Zelfs haar stevige stengel werd minder sterk en kon haar nog nauwelijks boven water houden.

En de mensen die haar eerst zo hadden bewonderd zeiden nu dingen zoals: “Dat ziet er zo niet uit. Die kunnen we er beter uithalen zodat alleen de mooie lelies overblijven”.
Dat deed pijn. Echt pijn. Zo pijn dat ze de bruine knop die van haar was overgebleven, beschaamd boog en onder water liet zakken. Zodat niemand haar meer kon zien. En ook haar stengel hield het niet meer vol. Uiteindelijk kwam ze met de rest wat er nog van haar was overgebleven op de bodem van de vijver terecht.

“Op de MODDER!!!! Nee hé, dat niet. Niet op die vieze zwarte onwelriekende modder. Hier kwam geen zon, geen frisse wind. Nee, alsjeblieft dàt niet”.

Maar ze kon er niets aan doen. Ze werd steeds zwakker, ze loste zelfs langzaam op en werd zo deel van de modder.

Maar toen hoorde ze een hele zachte stem. Daar klonk zoveel tederheid in door dat ze niet anders kon dan er naar luisteren.
“Lieve prachtige schoonheid van een waterlelie. Hoe heb ik je bewonderd om je schoonheid en je gratie en hoe je kon genieten van de zon en de wind en het water.
Van alles wat er voor je was heb je genoten.
Dank je wel want door jou heb ik dat mee kunnen ervaren.

En nu, nu ben je naar me teruggekeerd. Want ook al weet je dat niet meer, je bent ook uit mij voortgekomen. Je bent in mij geworteld en via je wortels heb ik je gevoed zodat je kon groeien en bloeien en de frisse lucht voelen en de warmte van de zon en het spel van de libellen en de kikkers en al het andere wat je daarboven hebt ervaren. Ik ben je levenbrenger. Zonder mij zou je niet bestaan”.
“En nu kom je een tijdje uitrusten, je geeft jouw lichaam terug aan mij. Zo wordt je samen met mij tot voeding voor anderen. En uiteindelijk ook voeding voor je eigen nieuwe zelf.
Want lieve waterlelie, dat weet je nog wel niet, maar als het lente wordt komt er uit jouw wortels weer een nieuwe stengel. En door alle voeding die jij en ik samen zijn, kan die stengel weer groot worden en elegant. Kan die stengel weer een nieuwe knop krijgen, die weer een schitterende waterlelie wordt.
En dan kunnen we samen weer genieten van jouw vreugde. Dank je wel lieve waterlelie. Rust dan nu maar uit. Tot in de lente”.

En de waterlelie zweeg stil. Het was goed zo.